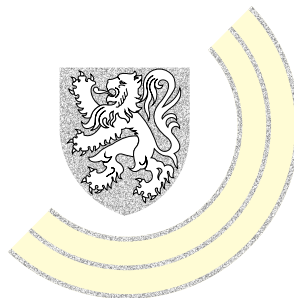

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

20 maart 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het wonen onder hoogspanningslijnen

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw en tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de gevolgen van het in concessie geven van afvalverwerking door gemeenten op het globale afvalbeleid

Vraag om uitleg van mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het duurzaam waterbeleid via rioleringen en de inbreng van privé-verkavelingen en intercommunales

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de stand van zaken in de beoordeling van de ISVAG-oven

Vraag om uitleg van mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de inrichting van een nomadenkamp in een woonuitbreidingsgebied

Vraag om uitleg van de heer Patrick Lachaert tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het audit-rapport over de werking van de Administratie ROHM

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de adviesvraag van de SERV en de MINA-raad aangaande de uitvoeringsbesluiten bij het decreet Ruimtelijke Ordening

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Maandag 20 maart 2000

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.29 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het wonen onder hoogspanningslijnen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het wonen onder hoogspanningslijnen.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, de Britse universiteit van Bristol verrichtte onlangs een studie naar het schadelijk effect van hoogspanningslijnen. De onderzoekers voerden ruim 2.000 experimenten uit in de buurt van hoogspanningslijnen. Ze kwamen tot de bevinding dat de hoeveelheid kankerverwekkende stoffen uit de atmosfeer er driemaal hoger ligt dan elders, vermoedelijk als gevolg van de elektromagnetische velden die de partikeltjes aantrekken.

Bovendien zou volgens hen het schadelijk effect van deze hoogspanningslijnen soms tot op een halve kilometer verder terug te vinden zijn. Vooral kankers, in de vorm van leukemie bij kinderen, zouden in verhoogde mate worden waargenomen. Eerdere studies leverden steeds tegenstrijdige resultaten op of werden gebaseerd op veel te weinig patiënten en/of onderzoekspunten. Ook bestaat er een gevaar bij zendmasten van GSM's : vele ingenieurs, alsook de Parijse neuroloog Rubinstein, hebben dit reeds vastgesteld, zeker als deze masten gevestigd zouden zijn in buurten waar men langdurig verblijft, zoals scholen en rusthuizen.

Mevrouw de minister, bent u op de hoogte van het resultaat van deze onderzoeksopdracht ? Hebt u weet van studies in Vlaanderen naar de gezondheid van bewoners in de buurt van hoogspanningslijnen en GSM-masten ? Bestaan er reeds concrete richtlijnen over het wonen in de buurt van een hoogspanningslijn ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, we zijn inderdaad op de hoogte van deze studie. De publicaties in kwestie werden bezorgd aan mijn administratie. We hebben eveneens informatie ingewonnen bij professor Martens van de Universiteit van Gent, die deze zaak volgt. Hieruit blijkt dat dit onderzoek vrij betrouwbaar is, want het was goed opgesteld en het was van een hoog niveau. Toch moeten de resultaten nog worden bevestigd door andere onafhankelijke onderzoeken. Dit soort onderzoeken zijn immers zeer moeilijk. Men moet ze vaak op zeer grote schaal uitvoeren alvorens men er conclusies uit kan trekken.

In Vlaanderen werd tot dusver geen epidemiologisch onderzoek gedaan naar de gezondheid van mensen in het algemeen en kinderen in het bijzonder die wonen onder hoogspanningslijnen. Dergelijk onderzoek vergt grote aantallen qua blootgestelde bevolking om statistisch relevante resultaten op te leveren. Daarom is het aangewezen een dergelijk onderzoek naar de effecten van deze laagfrequente velden op Europese schaal te laten plaatsvinden. Dat impliceert een zekere mate van coördinatie op Europees vlak, zodat we op voorhand weten dat we enige relevante resultaten zouden kunnen vinden.

Wel voert de VITO onderzoek uit, zowel naar de gezondheidsaspecten van niet-ioniserende stralingen als naar de concrete aanwezigheid van NIS in een leefomgeving, door het uitvoeren van magnetische en elektrische veldmetingen. Zo werd in de

Dua

periode van 1996 tot 1999 onderzocht of de laagfrequente straling van hoogspanningslijnen al dan niet chromosomale afwijkingen veroorzaakt. Dit onderzoek vond plaats bij arbeiders die werken aan dergelijke hoogspanningsmasten en mensen die onder hoogspanningslijnen leven. Het resultaat was negatief. Maar ook als dit het geval is, is het steeds gevaarlijk daar algemene conclusies uit te trekken. Daar het onderzoek slechts één bepaald effect bestudeerde kan men hier niet uit opmaken of deze velden al dan niet schadelijk zijn voor de mens.

Op nationaal niveau is er bovendien een onderzoek consortium actief, de Belgian Bio-Electro-Magnetic Group, dat bestaat uit onderzoekers van negen Belgische universiteiten en de VITO.

De verzamelde resultaten van wetenschappelijke studies over extreem lage frequentievelden, zoals die van hoogspanningslijnen, laten op dit ogenblik dus niet toe definitieve conclusies te trekken. Wetenschappelijk staan we dus inderdaad nog niet zo heel ver. Toch zijn er aanwijzingen dat het niet zo gezond is om onder die lijnen te wonen.

U vroeg ook of er concrete richtlijnen zijn over het wonen in de buurt van een hoogspanningslijn. Een ministerieel besluit van 20 april 1988 bepaalt grenswaarden voor het elektrisch veld dat wordt voortgebracht door hoogspanningslijnen. Deze worden gemeten op 1,5 meter van de grond of van de woningen. De waarden bedragen 5 kilovolt per meter in woongebieden – men baseert zich hiervoor op de gewestplannen -, 7 kilovolt per meter bij overspanning van wegen en 10 kilovolt per meter op andere plaatsen.

In juli van vorig jaar werd door de Europese ministerraad de Aanbeveling betreffende de beperking van blootstelling van de bevolking aan elektromagnetische velden gepubliceerd. De referentieniveaus voor hoogspanningslijnen die daarin werden opgenomen, vermelden eveneens een elektrische veldsterkte van 5 kilovolt per meter. Er werden dus toch al een aantal criteria vastgelegd om de gezondheid van de bewoners maximaal te garanderen.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Ik dank de minister voor haar antwoord. Ik hoop dat aan verder

onderzoek de nodige gevolgen zullen worden gegeven.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw en tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de gevolgen van het in concessie geven van afvalverwerking door gemeenten op het globale afvalbeleid

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw en tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de gevolgen van het in concessie geven van afvalverwerking door gemeenten op het globale afvalbeleid.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, enkele gemeenten in Vlaanderen overwegen om hun afvalbeleid, inclusief de verwerking, in concessie te geven aan privé-firma's. In Vlaams-Brabant, op het werkterrein van de intercommunale Interleuven, heeft de gemeente Tienen die stap al daadwerkelijk gezet. Ik heb de overeenkomst bij me. Ook andere gemeenten zijn dat van plan : zo voeren Aarschot, Scherpenheuvel, Zichem, Zoutleeuw en Diest besprekingen met Watco. Diezelfde privé-firma zou ook in andere intercommunales ontevreden gemeenten bespelen, ik denk aan Kontich.

De Vereniging voor Vlaamse Steden en Gemeenten waarschuwt, onder meer in haar laatste publicatie, voor het verlies van de democratische controle op de afvalverwerking. Een langdurige concessieverlening, zeker als die gepaard gaat met een feitelijke subsidiëring van de concessiehouder om de kosten voor de gebruiker beperkt te houden, kan de gemeente op termijn zuur opbreken, zeker op een snel evoluerend domein als het afvalbeleid. Op korte termijn kan een uitbesteding aan privé-firma's lonend lijken, op langere termijn dreigt men echter bekocht te worden.

In Tienen zou het om een concessie van 15 jaar gaan, die voor eenzelfde periode kan worden ver-

Malcorps

lengd. Dit contract zou jaarlijks opzegbaar zijn, en de stad zou zelf het afvalbeleid kunnen blijven bepalen. De vraag rijst dan wel binnen welke marges en mits welke kostenclaims.

Dit soort contract roept sterke associaties op met de langlopende contracten over energiedistributie met bijvoorbeeld Electrabel. De situatie in de elektriciteitssector, waarbij we veel energie verbruiken en daar dan ook nog heel veel voor betalen, is zeker geen aanrader voor andere sectoren. Ook in de afvalsector zou een quasi-monopolievorming erop kunnen uitdraaien dat we relatief veel afval blijven voortbrengen en veel blijven betalen om dit alles verwerkt te krijgen.

Uiteraard wil ik helemaal niet beweren dat de privé-sector geen zinvolle rol kan spelen in het ophalen en mogelijk ook het verwerken van afval, op voorwaarde dat de overheid, in casu de lokale overheden, kan blijven sturen. Als men bijvoorbeeld werkt met aanbestedingen over drie jaar, krijgt men een heel andere situatie. Dan kan de gemeente steeds opnieuw de afweging maken, rekening houdend met de geleverde dienstverlening, de nieuwe situatie op de afvalmarkt, de veranderende eisen van het gewest, nieuwe technieken, enzovoort.

We kunnen er niet omheen dat we ons in een heel snel wijzigend afvallandschap bevinden. Denk maar aan de recente discussies over GFT, PMD en wit- en bruingoed in deze commissie. Een contract voor meer dan 10 jaar betonnen, is bijna noodzakelijkerwijze beslissen ten koste van de burger. Die laatste zal naar alle waarschijnlijkheid uiteindelijk meer betalen zonder dat dit het milieu ten goede komt.

Dit is zeker zo als blijkt dat er zware schadevergoedingen kunnen worden geëist vanaf het ogenblik dat gemeenten voorwaarden uit de concessieovereenkomst willen wijzigen. Ik heb het contract met Tienen er eens op nagelezen, en het blijft hierover zeer onduidelijk. Volgens mij is het mogelijk dat dit problemen zal veroorzaken voor de stad Tienen.

In principe zijn intercommunales en privé-maatschappijen inzake afvalophaling en -verwerking onderworpen aan dezelfde regelgeving, milieuplaning en controle. De minimale doelstellingen inzake sorteren en recycleren van afval moeten – zo neem ik toch aan – ook door privé-firma's worden gegarandeerd. Er is echter geen stimulans om verder te gaan dan de strikt opgelegde doelstellingen.

Dit betekent immers interen op de eigen winstmarges. 150 kilogram restafval is nu eenmaal 150 kilogram : waarom zou men onder dat cijfer gaan ?

In het recente verleden is al gebleken dat privé-firma's zoals onder meer van Gansewinkel zich ertoe lenen in te gaan tegen de goede praktijk van huisvuil sorteren, die gemeenten propageren en de meeste burgers zich eigen hebben gemaakt. Zij doen dit door ook niet-gesorteerd huishoudelijk afval op te halen, bijvoorbeeld in flatgebouwen, waardoor men ingaat tegen de overheidsinspanningen om mensen te leren sorteren. Men beloofde om nadien zelf te zullen sorteren, maar daar hadden sommigen toch hun twijfels over.

In de bespreking van het Uitvoeringsplan KMO-afval werd hier reeds vermeld dat sommige firma's gesorteerd afval opnieuw samenvoegen. Dit zou blijkbaar samenhangen met een andere praktijk, die OVAM al lang met lede ogen aanziet, namelijk het manifest misbruik van de lagere heffingen op recyclageresidu's. Meer inbreng van de privé-sector wordt ook bedenkelijk als dit zal betekenen dat Vlaams huishoudelijk afval op grote schaal wordt uitgevoerd naar het Waals Gewest of het buitenland. Hierdoor neemt de kans toe dat de ladder van Lansink, die wij in ons gewest hanteren bij de verwerking van afval, wordt doorbroken.

Mevrouw de minister, hoeveel gemeenten hebben naast de ophaling ook de verwerking van hun huishoudelijk afval of hun hele afvalbeleid in concessie gegeven ? Bent u een voorstander van een totale privatisering van de lokale afvaltaken ? Wilt u bepaalde voorwaarden of beperkingen opleggen, bijvoorbeeld ten aanzien van de looptijd en voorwaarden van concessieovereenkomsten ? Zo ja, bent u daarvoor bevoegd ? Ik heb dezelfde vraag gesteld aan minister Sauwens. Ik neem dus aan dat u antwoordt na overleg met het kabinet van minister Sauwens.

Op welke wijze wordt er controle uitgevoerd op privé-firma's die huishoudelijk afval inzamelen en ook zelf instaan voor de verwerking ? Wat zijn de gevolgen voor de taakstelling, bijvoorbeeld in het kader van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen of in het kader van het gemeentelijk milieuconvenant ? Hoeveel huishoudelijk afval wordt nog uitgevoerd naar het Waals Gewest en naar het buitenland, door privé-firma's of in opdracht van intercommunales ? Welke garanties worden er geëist bij de export van huishoudelijk afval buiten het Vlaams Gewest ? Heeft ons gewest juridisch de middelen om voorwaarden te stellen of bepaalde transporten te belemmeren ?

Malcorps

Hoeveel huishoudelijk afval wordt in de praktijk gemengd met andere afvalsoorten, zodat er geen zicht meer is op de eigenlijke verwerking van de onderscheiden afvalstromen ? Naar verluidt zou gesorteerd opgehaald KMO-afval nadien terug worden samengevoegd en niet-gescheiden voor verwerking worden aangeboden. Hetzelfde wordt gezegd van gesorteerd huishoudelijk afval dat door privé-firma's wordt opgehaald. Heeft OVAM een concreet zicht op dit soort praktijken ? Hoeveel van dergelijke overtredingen werden reeds in de praktijk vastgesteld ? Welke sancties werden dan toegepast ?

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, ik wil opmerken dat het enige wat er nu bestaat in Tienen, een akkoord is tussen Tienen en Watco over het ophalen van afval. De gemeente heeft de mogelijkheid om in de loop van het jaar in de verwerking in te stappen, maar heeft daar nog niet voor getekend. De andere gemeente die onderhandelingen voert met Watco is Aarschot, maar daar staat men nog nergens. Ik kan u trouwens verzekeren dat Diest en Scherpenheuvel op dit ogenblik hierover nog geen verdere contacten hebben. De hele problematiek wordt behandeld in een speciale werkgroep, die is opgericht binnen de intercommunale. Deze groep was een half uur geleden trouwens bij de minister te gast om over het probleem te praten.

De heer Malcorps heeft het over het probleem in verband met de concessie. Interleuven vroeg aan zijn gemeentebesturen een verbintenis aan te gaan voor 10 jaar, zonder enige verdere garantie inzake prijsafspraken of het verder evolueren van de manier waarop verwerking en omhaling zouden gebeuren. Interleuven zat via Vlabraver immers met de investeringen voor Drogenbos. Omwille van deze tienjarige overeenkomst, die te maken heeft met BTW-vrijstelling en de overdracht van bevoegdheden, gingen de gemeenten de intercommunale wantrouwen. Zij hebben daarom contact gezocht met de privé-sector.

De vrees inzake de democratische controle op de samenwerking met privé-bedrijven, is terecht indien van bij het begin geen goede afspraken worden gemaakt. Als oud-beheerder van Interleuven kan ik echter getuigen dat ook daar de democratische controle niet steeds optimaal was. Nu stel ik vast dat er een werkgroep wordt opgericht die het werk van de raad van beheer overdoet. Ik heb in

die werkgroep trouwens verklaard dat ik het oprichten ervan eigenlijk betreunde, daar dit het desavoueren van de raad van bestuur van de intercommunale, die jarenlang dat beleid heeft gevoerd, impliceert.

Ik heb de overeenkomst met Tienen gelezen, en die getuigt van een bepaalde wijze van onderhandelen over een contract. Wie een overeenkomst afsluit met een intercommunale, moet weten waarover hij onderhandelt. Ik heb de indruk dat over het voorontwerp van contract met Watco werd onderhandeld door mensen die deze materie niet goed beheersen.

De uitbesteding van de omhaling is één probleem. In de toekomst zullen er echter problemen rijzen door de schaalvergroting van de verwerking. De heer Malcorps had het over de ongelijkheid tussen de diverse firma's en intercommunales die meedingen. Op dit ogenblik bestaat er een vrij grote ongelijkheid tussen de privé-sector en de intercommunales, dit door de BTW-vrijstelling.

Over de gegevens die de heer Malcorps naar voren bracht in verband met de heffing op de restfractie na sortering, beschik ik eveneens. Mij werd een andere firma genoemd als de grote boosdoener. Diverse firma's bezondigen zich waarschijnlijk aan die praktijken.

De minister is waarschijnlijk op de hoogte van het feit dat er op dit ogenblik vrij veel afvaltransport naar Duitsland plaatsvindt. Dat heeft te maken met het nakende stortverbod in Duitsland. Dat transport is zo intens dat het Brussels Gewest, door te exporteren naar Duitsland, capaciteit vrijmaakt in zijn verbrandingsoven.

Dit is een vrij ernstig probleem en noodzaakt nader onderzoek. We moeten er echter niet te lichtzinnig over denken : het is niet zo dat de bijdrage van de privé-sector per definitie geen goede is, net zoals de activiteiten van de intercommunale niet per definitie goed zijn voor de burger.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, de opmerkingen van vandaag over de intercommunales heeft het Vlaams Blok al meermaals gemaakt. Het Vlaams Blok is zeker geen voorstander van intercommunales. Ik wil dan ook onderschrijven dat het zeer belangrijk is dat de gemeenten zich voor afvalophaling en -verwerking kunnen wenden tot

Van den Eynde

de privé-sector. De lobby van de intercommunales is immers zeer groot.

De gemeente waar ik woon, Kontich, kampt met zeer hoge kosten wegens de sluiting van de IHK-oven. Kontich is aangesloten bij een intercommunale die de volledige afhandeling doet van afvalop-haling tot -verwerking en -verwijdering. Dat is voor de gemeenten natuurlijk een gemakkelijke oplossing, maar het blijkt niet altijd de goedkoopste te zijn. Een marktbevraging van onze schepen van Leefmilieu doet de wenkbrauwen fronsen. Onze gemeente zou een kostenbesparing van 10 miljoen frank per jaar kunnen doen. Daarmee toon ik misschien al aan dat er veel geld blijft hangen aan de handen van de intercommunales.

Het Vlaams Blok is er voorstander van om het afvalbeleid te coördineren op overheidsniveau, en om dan de beste beschikbare technologie aan te wenden voor de verwerking van het afval, waar het ook vandaan komt. Nu gebeurt het in de omgekeerde volgorde. Een intercommunale vereniging spitst zich toe op een specifieke verwerking van een bepaald fragment van het afval, en vraagt hoge prijzen als ook andere gemeenten hun afval daar willen laten verwerken.

Ik ben van mening dat er op een eerlijke en correcte basis contracten kunnen worden afgesloten met de privé-sector. Gissingen dat de privé-sector dan absoluut 150 ton afval te verwerken wil krijgen, moeten worden uitgesloten bij de opmaak van het contract. Het controlerecht op privé-firma's is hetzelfde als bij intercommunales. Dat controlerecht is inderdaad heel miniem, zeker als we denken aan de gemengde intercommunales, waarvan de Isvag-oven een heel goed voorbeeld is.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : De heer Bex heeft zonet gezegd dat er nog niets is beslist in Tienen. Ik ben op de hoogte van een principebeslissing van de gemeenteraad van 2 december van vorig jaar. Misschien is de overeenkomst nog niet effectief getekend, maar de plannen bevinden zich in ieder geval al in een vergevorderd stadium. De overeenkomst ligt klaar. Op basis daarvan heb ik mijn bedenkingen geuit. Als de plannen uiteindelijk niet zouden doorgaan, is dat des te beter. Hoe dan ook is het duidelijk dat verschillende gemeenten door een hele reeks van privé-firma's worden benaderd. Dat kan belangrijke gevolgen hebben voor het te voeren afvalbeleid.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Tot op heden is enkel bekend dat een aantal gemeenten overwegen om het volledige afvalbeleid in concessie te geven. Het gaat inderdaad om de gemeenten Tienen en Aarschot, beide behorend tot de intercommunale Interleuven, en de gemeente Kontich, die vroeger lid was van de intercommunale IHK. Volgens de informatie waarover we momenteel beschikken, zou het voorlopig tot deze drie gemeenten beperkt blijven. Dit neemt natuurlijk niet weg dat, zodra de bal aan het rollen is, ook andere gemeenten zich daarbij kunnen aansluiten. Het beheer van enkele containerparken gebeurt hier en daar al onder de vorm van een concessie, maar dat zijn uitzonderingen.

Ik voel me uiteraard niet geroepen om uitspraken te doen over zaken die te maken hebben met de verhoudingen binnen intercommunales. Meestal ben ik trouwens ook niet op de hoogte van wat daar allemaal gebeurt. Doordat deze vraag om uitleg vandaag – op maandag – wordt gesteld, heb ik ook nog niet de kans gehad om grondig overleg te plegen met minister Sauwens. Ik ben echter wel van plan om in de nabije toekomst met hem tot een eensezind standpunt te komen in deze zaak.

Een aantal gemeenten overwegen inderdaad om hun hele afvalbeleid in concessie te geven aan privé-firma's. Dit systeem bestaat momenteel nog niet in het huidige afvalstoffenbeleid. Vroeger gebeurde dit wel, maar men is daar de voorbije decennia van teruggekomen. In de afvalsector hebben de gemeenten in het verleden bijna allemaal gekozen voor het instrument van de afvalintercommunale, waarin ze hun krachten hebben gebundeld om een gezamenlijk afvalbeleid uit te stippelen. In het nabije verleden is men dus opnieuw op de proppen gekomen met die techniek van privatisering. We moeten deze recente evolutie van nabij volgen. Indien nodig, zullen we voorwaarden of beperkingen opleggen.

Dit alles moet natuurlijk wel gebeuren binnen het kader van de gemeentelijke autonomie. Dat wil ik er zeer expliciet bij vermelden. Uiteindelijk is het niet onze taak om te bepalen wat kan en wat niet kan. Ik wil wel enkele kritische opmerkingen maken bij heel deze zaak.

Het verwijderen van huishoudelijk afval is een taak die door de wetgever aan de gemeenten is opgelegd. Dat blijft in ieder geval zo. Het in concessie geven van het afvalbeleid aan een privé-firma ontslaat de gemeenten niet van deze verantwoordelijkheid. In het huishoudelijk afvalstoffenplan en in

Dua

andere instrumenten, zoals milieuconvenants, worden bepaalde doelstellingen naar voren gebracht. De gemeenten moeten die doelstellingen inzake restafval en recyclage blijven halen. Als zou blijken dat de concessie de gemeente niet meer in de mogelijkheid stelt haar verplichtingen op te nemen, dan moet er worden opgetreden. Ik zal optreden ten opzichte van de gemeente, en de gemeente zal moeten optreden ten opzichte van de privé-firma.

Uiteindelijk is het wel het lokale bestuur dat de verantwoordelijkheid draagt. Dat lokale bestuur zal ervoor moeten zorgen dat zijn beleidsvrijheid en sturingsmogelijkheden te allen tijde behouden blijven. Een gemeente zal in elk geval goed moeten nagaan in hoeverre het afvalpreventiebeleid niet wordt gehypothekeerd door de concessie. Hoe minder afval er ontstaat, hoe minder werk er is voor de inzameling en verwerking ervan. Dat zijn natuurlijk net de activiteiten waar de geïnteresseerde firma's van leven. In elk geval engageert men zich best niet al te lang. Men bouwt in de overeenkomst best ook voldoende voorwaarden in zodat het allemaal kan worden gerealiseerd.

Bovendien moet een gemeente zich ook bewust zijn van het feit dat een jarenlang opgebouwde solidariteit binnen een afvalintercommunale niet zomaar kan worden doorbroken. Men kan zeer veel kritiek geven op intercommunales, maar er is toch ook een soort van solidariteitsmechanisme. Een kortzichtige visie geeft op termijn vaak slechtere resultaten. We zullen dit alles in ieder geval van zeer nabij blijven volgen.

De privé-firma's zijn onderworpen aan de wetgeving betreffende de milieuvergunningen voor de verwerking van huishoudelijk afval. Het in concessie geven van het afvalbeleid kan niet tot gevolg hebben dat de gemeente niet meer moet voldoen aan het afvalstoffendecreet, aan Vlarea en aan de bepalingen uit het uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 of het gemeentelijke milieuconvenant. De lokale besturen blijven verantwoordelijk om de taakstellingen of voorwaarden te halen. Indien aan bepaalde taakstellingen niet wordt voldaan, zal de gemeente stappen moeten nemen ten opzichte van de concessiehouder.

In 1998 werd 58.722 ton vanuit Vlaanderen uitgevoerd naar het buitenland. In 1997 bedroeg dit 13.818 ton. Er is dus wel een stijging.

De uitvoer van afval moet gebeuren conform de bepalingen van de Europese verordening be-

treffende in- en uitvoer van afvalstoffen. Aangezien uitvoer hier enkel kan gezien worden als het overschrijden van landsgrenzen, zijn er geen concrete cijfers beschikbaar voor de uitvoer naar de andere gewesten : het Waals Gewest en het Brussel Hoofdstedelijk Gewest. In hoofdzaak betreft 'de uitvoer' naar de andere gewesten selectief ingezamelde stromen : glas, papier en karton, bouw- en sloopafval, autobanden, enzovoorts. Ik sta op het punt een protocol te ondertekenen met de ministers van Leefmilieu van de andere gewesten. Wellicht zal dat begin april gebeuren. Daarbij zal de nodige aandacht naar het afvalprobleem gaan, zodat voor grensoverschrijdende transporten en de opvolging daarvan een oplossing kan worden gevonden.

De gemeenten weten goed hoeveel huishoudelijk afval wordt opgehaald of ingezameld. Jaarlijks moeten zij de ingezamelde hoeveelheden melden aan de OVAM. Deze verplichting is opgenomen in Vlarea en in het gemeentelijk milieuconvenant. In sommige gemeenten worden de vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen samen met het huishoudelijk afval ingezameld. Onder 'vergelijkbaar' wordt verstaan 'afvalstoffen die ontstaan ten gevolge van activiteiten die van dezelfde aard zijn als deze van de normale werking van een particuliere huishouding'.

Gemeenten proberen een steeds betere scheiding door te voeren tussen het huishoudelijk afval en het vergelijkbaar afval. Ze hebben daar trouwens alle belang bij. Zo kunnen ze de norm inzake maximumhoeveelheden aan huishoudelijk restafval beter respecteren. In de praktijk gebeurt deze scheiding nog niet optimaal, maar er is volgens de OVAM een positieve evolutie. In de eindverwerkingsfase is de menging niet relevant, want beide kunnen worden verbrand in een huisvuilverbrandingsinstallatie. Meer zelfs, ook hier hebben gemeenten alle belang bij een goede scheiding, want gemengd afval wordt als bedrijfsafval beschouwd, en daarop wordt een hogere milieuheffing toegepast. Als er al gemengd wordt, dan is dat wellicht het gevolg van een weinig efficiënte organisatie, en niet van een doelbewuste aanpak.

Het storten van huishoudelijk afval en van ongesorteerde bedrijfsafvalstoffen is reeds sinds 1 juli 1998 verboden. Hierop zijn enkele afwijkingen toegestaan. In Vlarea is bepaald dat het verbranden van ongesorteerde bedrijfsafvalstoffen of ongesorteerde huishoudelijke afvalstoffen vanaf 1 juli 2000 niet meer mag. Informeel is ons al enkele malen meegedeeld dat gesorteerd opgehaalde afvalstoffen nadien terug worden samengevoegd. OVAM

Dua

beschikt niet over officiële cijfers, want er zijn geen officiële overtredingen vastgesteld. Als dat toch gebeurt, dan moeten, met respect voor het huidige afvalstoffenbeleid, deze overtredingen streng worden aangepakt. Er is al overleg gepleegd met Febem, de koepel van de privé-afvalbedrijven om hierover een interne overeenkomst te bereiken. Er moet dus een code van goede praktijk worden opgesteld, maar concrete resultaten heeft dit nog niet opgeleverd. Ik zal alvast aan mijn diensten vragen bij Febem verder aan te dringen en zelf een aantal controles door te voeren.

De voorzitter : Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Ik betreur dat ik hier niet op tijd kon aanwezig zijn : ik heb deelgenomen aan de vergadering van het Bureau. Ik heb de vragen van de heer Malcorps gelezen en ik vermoed dat ze zijn geïnspireerd op een tekst die werd gepubliceerd in de Nieuwsbrief van de VVSG.

Ik betreur dat de auteur niet de moeite heeft genomen om inzake Tienen alle documenten te onderzoeken. Hij had niet enkele oog mogen hebben voor de concessie van de openbare dienst, maar ook voor het ondernemingsplan van de stad en de concessienota. De concessieraad heeft erg strenge bepalingen opgesteld. De beslissing is tweemaal door de voltallige gemeenteraad besproken. Het ouderwetse, juridische instrument van de concessie is op een dynamische wijze gebruikt. We hebben geprobeerd een formule van dynamisch partnership uit te bouwen, en dit is ook in het regeerakkoord als een doelstelling omschreven. Zo proberen we ervoor te zorgen dat de stad het beoogde afvalbeleid kan realiseren.

Welke formule men ook gebruikt, het is essentieel dat de stad zijn zeg moet hebben. Het plan is verbonden aan een strategisch managementsplan om het stedelijk beleid inzake het voorkomen, ophalen en verwerken van afval tegen een redelijke prijs te optimaliseren. De duurtijd van de concessie is uiteraard geen neutraal gegeven. De continuïteit moet worden gegarandeerd en versnippering moet worden vermeden. De duur bepaalt mee de prijs. Controle, evaluatie en follow-up zijn gepland. De concessieraad zorgt daarvoor. In dat orgaan zetelt een meerderheid van vertegenwoordigers van de stad. Die raad zal zonedig bijsturen. Het zou jammer zijn als de stemmingmakerij van de intercommunale tegen deze poging van de stad om greep te krijgen op het afvalbeleid en het afvalstoffenbeleid, succes zou hebben.

Ik weet dat hierover ook op andere beleidsniveaus wordt gediscussieerd. Ook op Europees niveau is dat het geval. Ik zou daar meer over willen vernemen. De EU vraagt dat deze activiteiten zouden worden opengesteld – uiteraard met garanties voor de overheid. Men mag dus niet enkel afgaan op paniekreacties of dreigementen van bepaalde intercommunales, maar de initiatieven op hun merites beoordelen.

Ook stellen we ons vragen over de ophaling en verwerking van het afval van de socialprofitsector. In de meeste gemeenten was de aflijning vroeger niet erg duidelijk, maar toch willen de openbare besturen uitdrukkelijk hun plaats blijven innemen. Om tegen te gaan dat privé-firma's enkel uit zijn op winstbejag, zal het nodig zijn om duidelijk in concessieovereenkomsten te vermelden dat ook campagnes op touw moeten worden gezet om de afvalberg te verkleinen. Dat houdt de garantie in dat de overheid haar plicht doet door de zaak niet uit handen te geven aan firma's die louter op winstbejag uit zijn.

De voorzitter : Ik stel voor dat de minister enkel antwoordt op vragen die betrekking hebben op de vraag om uitleg van de heer Malcorps. Mevrouw Merckx, we hebben tijdens de bespreking van het uitvoeringsplan KMO-afval reeds uitvoerig gediscussieerd over het onderwerp dat u aanhaalt. Indien u dat nodig acht, kunt u altijd een nieuwe vraag om uitleg indienen.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, het was zeker niet mijn bedoeling de verdediging op mij te nemen van één bepaalde intercommunale, noch van Interafval, noch van de VVSG. Ik zie mogelijkheden in beide systemen. Zowel de klassieke inzameling en verwerking via intercommunales als die via privé-bedrijven heeft voor- en nadelen. De opmerking van de VVSG is echter terecht : als de inzameling en verwerking via privé-bedrijven een algemene trend wordt, dan kan die verregaande repercussies hebben. Bepaalde steden en gemeenten die zijn aangesloten bij Interleuven zetten nu een stap die wellicht te maken heeft met de kostprijs van het verwerken van afval. Er zijn immers heel wat projecten gepland. Ik ben geen groot voorstander van die projecten, maar dat doet nu niet terzake.

Ik heb de tekst van een concessieovereenkomst in mijn bezit. Misschien is het niet de definitieve versie, maar het is in elk geval een contract. Ik stel ook vast dat daarin sprake is van een concessieraad en van voortdurend overleg tussen de concessiehou-

Malcorps

der en het stadsbestuur. De mogelijkheid tot onderhandelen bestaat dus, maar de looptijd is lang, namelijk 14 jaar. Ik citeer artikel 3.8 van het contract : 'De concessiehouder verbindt zich ertoe de afvalproductie op het stedelijk grondgebied te verminderen'. Dat zijn mooie woorden, maar geen concrete afspraken.

De formule biedt dus heel wat mogelijkheden, maar we moeten ons afvragen wat de gevolgen ervan voor het Vlaams Gewest zijn. Een voordeel van samenwerkingsverbanden tussen gemeenten is dat het Vlaams Gewest in overleg met de intercommunales de zaken kan sturen. Alle gemeenten afzonderlijk sturen is veel moeilijker, maar dat gebeurde in het verleden. We moeten vooral de gevolgen voor het te voeren afvalbeleid onder ogen zien.

Mevrouw de minister, ik vind het hallucinant dat ik wel cijfers krijg van de uitvoer van afval naar Timboektoe, maar dat niemand mij kan vertellen hoeveel afval wordt uit- of ingevoerd naar en van het Brussels of Waals Gewest. Die gegevens zijn nochtans van groot belang voor een aantal heel concrete discussies die we binnenkort moeten voeren. We moeten weten hoeveel ton huishoudelijk afval – en met name de restfractie – naar Waalse stortens, verbrandingsovens of cementeries wordt gestuurd.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer Malcorps, ik ben het helemaal eens met uw laatste opmerking. We moeten die gegevens zeker opnemen in het volgend huishoudelijke-afvalstoffenplan. Ik beloof beterschap.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het duurzaam waterbeleid via rioleringen en de inbreng van privé-verkavelingen en intercommunales

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw De Maght tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het duurzaam waterbeleid via rioleringen en de in-

breng van privé-verkavelingen en intercommunales.

Mevrouw De Maght heeft het woord.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de Vlaamse regering subsidieert gemeentelijke rioleringswerken die in het teken staan van een duurzaam waterbeleid. De bijdrage van het Vlaams Gewest bedraagt 50 percent van de kosten, op voorwaarde dat de gemeente op het gehele grondgebied een gericht beleid voert inzake buffering van hemelwater. Daarvoor bestaan een aantal middelen. Ik som de drie belangrijkste op : een gemeentelijke bouwverordening, een gemeentelijke subsidieregeling voor bepaalde installaties zoals een hemelwaterput of een infiltratievoorziening, en een gemeentelijke verordening voor afzonderlijke huisaansluitingen.

Er zijn echter nog andere instanties die werken aan de uitrusting van verkavelingen. Ook privé-verkavelaars en intercommunales leggen wegen aan. Die wegen worden achteraf aan de gemeenten overgedragen. Uiteraard moeten alle nutsvoorzieningen aan de officiële voorwaarden voldoen. De gemeente oefent nadien immers toezicht uit over alles en staat in voor eventuele herstellingen.

In het besluit wordt echter met geen woord gerept over de andere organisatoren. Omwille van de doeltreffendheid van het beleid is duidelijkheid nodig. Het is immers niet de bedoeling dat er wel reglementeringen zijn voor de gemeenten, maar niet voor de privé-verkavelaars en intercommunales.

Mevrouw de minister, kunnen privé-verkavelaars en intercommunales de subsidiëring ook genieten ? Zal het Vlaams Gewest optreden om het beleid te doen naleven ? De gemeente speelt een cruciale rol, want ze kan voorwaarden opleggen aan privé-verkavelaars en intercommunales. Hoe zit het echter met de centen ? Doordat de gemeenten de wegen achteraf overnemen, zou de inbreng van 50 percent eveneens moeten gelden.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, mevrouw De Maght, in het besluit van de Vlaamse regering van 30 maart 1996 en in de belangrijke wijziging erop van 23 maart 1999, worden de voorwaarden en de verhouding bepaald voor de bijdrage van het Vlaams Gewest in de kosten voor de aan-

Dua

leg en verbetering van openbare riolen door de gemeenten.

Het is de bedoeling dat de gemeentebesturen door het besluit worden gestimuleerd om de gemeentelijke riolen te optimaliseren en af te stemmen op het bovengemeentelijk riolenstelsel. Iedereen weet dat dit een moeilijk punt van het waterbeleid is. Artikel 2 van het besluit bepaalt daarom dat het Vlaams Gewest slechts een bijdrage verstrekt als de gemeente over haar gehele grondgebied een gericht beleid voert voor de buffering van hemelwater. De inbreng bedraagt 50 percent voor gewone activiteiten en 75 percent voor gescheiden stelsels.

De projecten moeten aan een aantal criteria voldoen om te worden opgenomen in het subsidiëringsprogramma. Daarin staat uitdrukkelijk vermeld dat privé-verkavelaars en intercommunales de subsidie niet kunnen genieten.

U hebt ook gevraagd over welke instrumenten we beschikken om ons beleid daarin te laten doorsijpelen. De aanleg van riolering in verkavelingen is onderworpen aan het verkrijgen van de nodige vergunningen. Het gemeentebestuur vervult hierbij een belangrijke rol in het doen naleven van de wettelijke voorschriften inzake de lozing en zuivering van afvalwater. De aanleg van rioleringen is een gemeentelijke bevoegdheid, waarbij de gemeente in het kader van het gemeentelijke subsidiëringsprogramma tot 75 percent subsidie kan ontvangen van de overheid. Een belangrijke voorwaarde tot het verkrijgen van die subsidies is dat de aanleg van de geplande rioleringswerken aansluit bij een algemene visie op het rioleringsbeleid, waarbij het in acht nemen van de code van de goede praktijk de belangrijkste vereiste is.

Niets belet de gemeente de aanleg van de riolen aan derden uit te besteden. Het staat de gemeente vrij de bekomen subsidies aan te wenden voor de kosten die werden gemaakt bij de aanleg van riolen door derden. Het gaat dus eigenlijk om een soort getrappt systeem. Indien verkavelaars en intercommunales tot de aanleg van wegen en de bijbehorende riolering overgaan, is het de plicht van de gemeente erop toe te zien dat dit aansluit bij een duurzaam waterbeleid. De gemeente kan er, door het vaststellen van gemeentelijke bouwverordeningen, voor zorgen dat er bijkomende voorwaarden worden opgelegd, zodat hemelwater en afvalwater gescheiden worden afgevoerd, zodat infiltratievoorziening verplicht wordt, enzovoort.

Het is met andere woorden niet nodig om ook aan verkavelaars en intercommunales subsidies toe te kennen voor de aanleg van riolen, aangezien de aanleg van riolen behoort tot de gemeentelijke autonomie. Om deze reden kan ook het Vlaams Gewest niet optreden in het doen naleven van het beleid.

De voorzitter : Mevrouw De Maght heeft het woord.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Mevrouw de minister, men zou dat toch nog eens moeten onderzoeken. Als er een verkaveling wordt aangevraagd, is het duidelijk dat daarbij moet worden voldaan aan de voorwaarden die door de gemeenteraad worden opgelegd. Dat alles moet ook aansluiten bij het totaalbeleid dat enerzijds op gewestelijk en anderzijds op gemeentelijk niveau wordt gevoerd.

Men mag ook niet bouwen vooraleer er uitgeruste wegen en voldoende nutsvoorzieningen aanwezig zijn. Er zijn privé-initiatieven waarbij de stad tevreden is dat er zo een initiatief is of dat een intercommunale zich daarmee bezighoudt. Er moeten daar dan namelijk rioleringen worden aangelegd. Dat is immers een onderdeel van de nutsvoorzieningen die aanwezig moeten zijn vooraleer er kan worden gebouwd. Het lijkt me dan ook niet meer dan normaal dat degenen die dat initiatief als het ware in opdracht van de gemeente uitvoeren, dezelfde voordelen genieten. Zo niet doet men immers aan discriminatie.

De subsidiëring die op dat project van toepassing is moet bij overname door de gemeente aan de gemeente worden uitgekeerd. De gemeente moet immers zelf enorm veel inspanningen leveren. Ik denk gewoon nog maar aan de subsidiëring in de gemeenten met betrekking tot het hemelwater. Ik kan u verzekeren dat het daarbij om heel wat geld gaat. Ik vind het abnormaal dat daar niets voor wordt gegeven. Op die manier verplicht men de gemeenten om zich te mengen in een privé-project. Dat kan toch niet de bedoeling zijn. In dat geval moet men eigenlijk de volledige wetgeving aanpassen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de stand van zaken in de beoordeling van de Isvag-oven

De voorzitter : Aan de orde is vraag om uitleg van de heer Coens tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de stand van zaken in de beoordeling van de Isvag-oven.

De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, mijn vraag om uitleg is al een klein beetje door de feiten achterhaald. De zaken met betrekking tot dit dossier evolueren immers zeer snel. Toch blijven mijn vragen nog altijd grotendeels van toepassing.

Mevrouw de minister, dit dossier is in oktober en november van vorig jaar al enkele keren in dit parlement aan de orde geweest. In februari van dit jaar heb ik over deze zaak nog een actuele vraag gesteld. In november, tijdens de begrotingsbesprekingen, lekten de gedeeltelijke resultaten uit van een onderzoek dat twee Nederlandse experts hadden uitgevoerd inzake de beste beschikbare technologie. Naar aanleiding van dat uitlekken hebt u toen verklaard dat het niet de bedoeling was daar onmiddellijk volledige klaarheid over te scheppen. U stelde dat we moesten wachten tot het rapport volledig was afgerond. U zei toen dat dit voor januari zou zijn. Op 9 februari heb ik hierover een actuele vraag gesteld. Op dat moment hebt u geantwoord dat 15 februari de datum was die oorspronkelijk naar voren was geschoven. Blijkbaar duurt dit alles toch iets langer.

Vandaag zijn we 20 maart. Ik ben dus echt wel benieuwd hoe het staat met dat rapport. Is het al dan niet afgewerkt ? Ik ben immers echt wel nieuwsgierig naar de conclusies van de experts inzake de beste beschikbare technologie. Ze zouden in ieder geval toch al een beperkte conclusie moeten hebben voor de eerste ovenlijn. Ook voor de tweede ovenlijn zou er al duidelijkheid mogelijk moeten zijn over de vraag of de bestaande installaties – althans potentieel – voldoen aan de vereisten inzake BBT. Wat zijn dan precies de conclusies van de experts met betrekking tot die eerste ovenlijn en wat is hun voorlopige beoordeling inzake de installaties van de tweede ovenlijn ?

Ondertussen werd die tweede ovenlijn weer opgestart om kort daarna op uw aandringen opnieuw te worden stilgelegd. Enige tijd later werd die tweede ovenlijn dan toch weer opnieuw opgestart. Me-

vrouw de minister, wat was daar precies aan de hand ? Weet u al wat de oorzaak was van de hoge emissiewaarden van de tweede ovenlijn ? Heeft men daarover ook het advies gevraagd van die BBT-experts ? Indien men heeft ontdekt wat het probleem was, heeft men daar dan ook iets aan gedaan ?

Wat is de algemene stand van zaken in de besprekingen over de vervroegde sluiting van de Isvag-oven ? In de beleidsbrief staat duidelijk dat de Vlaamse regering heeft gekozen voor een vervroegd sluitingsscenario. Daarom is men eind vorig jaar op vier sporen beginnen werken. Ten eerste is er de financieel-economische analyse van het scenario van de sluiting van de Isvag-oven. Ten tweede is er het onderzoek van de alternatieven van afvalverwerking voor grootschalige verbranding van de restfractie. Ten derde is er de nauwgezette beoordeling van de technische milieuprestaties van de installatie. Ten vierde is er de actualisering van het uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen.

Mevrouw de minister, hoe staat het met die vier sporen, in het bijzonder met de financieel-economische analyse ? Met wie werd hierover al overleg gepleegd ? Welke timing wordt er aangehouden ? Welk budget denkt men voor dit alles nodig te hebben ?

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, als Zuid-Antwerpse voel ik me zeer nauw betrokken bij deze problematiek. Daarom heb ook ik een aantal vragen en bedenkingen. De voorbije week, namelijk op woensdagavond, had u een gesprek met alle betrokken partijen. Daaruit zijn een aantal elementen naar voren gekomen die ik toch wel even onder de aandacht wil brengen.

Wat het gezondheidsonderzoek betreft, is het betreuenswaardig dat de resultaten al bekend zouden zijn en dat men enkel nog wacht op een geschreven advies. De kabinetschef van minister Vogels zou op die bewuste vergadering hebben verklaard dat deze resultaten niet kenbaar zullen worden gemaakt vóór oktober 2000. Dat is natuurlijk voor vele mensen een slag in het gezicht. Zij wachten reeds heel lang op een onderzoek. De resultaten van dit onderzoek zouden doorslaggevend kunnen zijn voor de sluiting van de Isvag-oven.

Ook de ongerustheid en de onwetendheid over wat er zich binnen de Isvag-oven afspeelt, is voor de omwonenden een zware last. Tijdens de krokusva-

Van den Eynde

kantie, toen de tweede ovenlijn verondersteld werd gesloten te zijn, stelden veel inwoners vast dat er toch rook kwam uit een bijgebouw. Hun vraag was dan ook of de oven opnieuw was geopend of wat die rook dan eigenlijk betekende. De klachten en vragen bleven dan ook binnenstromen. Uiteindelijk richtte de Aartselaarse milieuambtenaar hierover een brief aan de Milieu-inspectie. Hij moest zes weken wachten op een antwoord, en uiteindelijk werd hij wandelen gestuurd met de mededeling dat hij de emissiemetingen moest opvragen bij Isvag zelf.

De omwonenden hebben ook nog vragen over wat er nu precies zal gebeuren met de turbines. Die turbines zouden immers voor geluidsoverlast zorgen, maar desondanks zijn ze nog steeds niet afgeschermd.

Een niet onbelangrijk element in heel deze Isvag-historie is de oprichting van de commissie-Baeyens. Deze werkgroep werd opgericht volgens de wetgeving van Vlarem II. Er werden door de werkgroep opmerkingen geformuleerd die achteraf door de commissievoorzitter werden betwist. Later beweerde hij echter dat hij onder druk werd gezet tot het doen van een aantal uitspraken. Wat is er nu uiteindelijk gebeurd met de bevindingen van de werkgroep-Baeyens? Is die werkgroep nog in werking?

Ook werd er een brief samengesteld door een team van 22 professoren, onder meer van de UIA. Die mensen uitten gezamenlijk en openlijk hun bezorgdheid over de Isvag-oven. Wat is er met die brief gebeurd? De professoren zeggen dat ze hevige reacties hebben gekregen vanuit de politiek.

Tot slot heb ik nog deze afsluitende vraag. Welke boodschap kunt u nu uiteindelijk meedelen aan de burgers van de Neerlandwijk in Wilrijk en aan de inwoners van Aartselaar betreffende de sluiting van de Isvag-oven? We mogen de mensen van Aartselaar immers zeker niet vergeten. Deze week heb ik immers zelf nog vastgesteld dat de rookpluim van Isvag ook wel degelijk door de wind over de wijken in Aartselaar wordt geblazen.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, er wordt gesproken over memory- of geheugeneffecten. Die effecten zouden de oorzaak zijn van de verhoogde uitstoot aan de tweede ovenlijn. Het was natuurlijk wel vreemd dat dit niet het geval was bij de eerste ovenlijn.

Men zou dit dan ook grondig bestuderen. De oven zou weken of maanden dicht zijn.

Blijkbaar heeft men nadien toch nog een meting uitgevoerd die een lagere waarde gaf. Op basis daarvan zou er dan toch geen sprake geweest zijn van een memory-effect. Ik zou hierover toch graag duidelijkheid krijgen. Als er inderdaad een probleem was, moet die oven dicht om dan tot een grondig onderzoek over te gaan. In dat geval is het niet verantwoord dat de oven nu opnieuw open is. Als er geen probleem was, dan was een tijdelijke sluiting van de oven ook niet nodig.

Wat het milieugezondheidsonderzoek betreft, begrijp ik dat alle resultaten nog niet binnen zijn. Het is inderdaad beter eerst alle gegevens te verzamelen om daarna pas de resultaten aan de bevolking mee te delen. Mijn bekommernis is echter dat men de twee aspecten van dit dossier opnieuw steeds meer met elkaar begint te verbinden. Ik herinner me nog zeer goed dat voormalig minister Demeester stelde dat men uit dit gezondheidsonderzoek geen besluiten zou kunnen trekken voor de toekomst van de oven. Dat onderzoek was daar ook niet op gericht. Ik was er toen uiteraard voorstander van dat men dat onderzoek wel zodanig zou uitvoeren dat een dergelijk verband zou kunnen worden gelegd, maar jammer genoeg heeft men dat niet gedaan.

Op dit moment ziet het er misschien wel naar uit dat men toch een aantal relevante zaken uit het onderzoek zou kunnen afleiden, maar hoe dan ook blijft het feit dat het onderzoek niet zodanig was opgezet dat men ook conclusies zou kunnen trekken over het al dan niet sluiten van de oven. Ik hoop dan ook dat die twee min of meer gescheiden zullen blijven. Men moet dat milieugezondheidsonderzoek doen en ook nog zo snel mogelijk een vervolgonderzoek uitvoeren op basis waarvan men dan wel conclusies kan trekken inzake Isvag of Union Minière. Men mag de twee echter niet aan elkaar koppelen, noch in positieve noch in negatieve zin.

Ik heb ook nog een opmerking over de Milieu-inspectie. Die verricht goed werk, maar toch kan ik niet ontkennen dat de commissie-Baeyens voor enige dynamiek heeft gezorgd in het onderzoek naar de dioxine-uitstoot van verbrandingsovens en andere industriële installaties. Ook in Vlarem is er sprake van een commissie van experts met betrekking tot rookgassen. Het wordt dus echt wel tijd eens duidelijk te stellen wat de rol van een dergelijke commissie nu precies kan zijn. Ik ga ervan uit dat zo een commissie een adviserende rol zal heb-

Malcorps

ben. Het mag immers zeker niet de bedoeling zijn dat er bevoegdheidsbetwistingen zouden optreden. De Milieu-inspectie heeft een duidelijke taak. Daarnaast is er echter zeker ook ruimte voor een commissie die zich bezighoudt met dergelijke specifieke problemen.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer Coens, u hebt over dit onderwerp inderdaad al veel vragen aan mij gesteld. Blijkbaar hebt u echter niet goed geluisterd naar mijn antwoorden, anders had u deze vraag vandaag niet moeten stellen.

Ik zal nu hetzelfde zeggen als de vorige keer. Er werden inderdaad twee Nederlandse experts aangesteld. Vanaf de start hebben die een duidelijke methodologie afgesproken. Als experts hebben ze duidelijk gezegd dat ze enkel een definitief verslag konden maken als ze de twee fasen van hun onderzoek volledig konden volbrengen. Ten eerste moesten ze de installatie op zich bekijken, en nagaan hoe de opstartfase gebeurt. In een tweede fase moesten ze de oven bekijken op een moment dat die onder normale omstandigheden in werking was.

Voor alle duidelijkheid wil ik toch ook nog de volgende opmerking maken. De tweede ovenlijn, in de betekenis van de ovenlijn die als tweede werd opgestart, is eigenlijk ovenlijn 1. U hebt zelf al aangegeven dat de tweede ovenlijn – dus ovenlijn 1 – nog niet onder normale omstandigheden in werking is geweest. Er is immers een kortstondige sluiting geweest. Voor die tweede ovenlijn is de studie dus zeker nog niet volledig afgewerkt. Er zijn echter wel al een aantal eerste conclusies.

Momenteel zitten we in een discussie tussen de experts. Ik kan u wel al de eerste discussiepunten van die experts medelen, zodat u weet in welke richting dit BBT-onderzoek zal gaan. Daarmee wil ik me echter zeker nog niet vastpinnen op het definitieve rapport. Zoals ik al zei, is dat nog niet volledig afgewerkt.

De heer Joachim Coens : Mevrouw de minister, aangezien er op de tweede ovenlijn – dus ovenlijn 1 – problemen zijn, is het toch wel belangrijk om te weten wat de tussentijdse conclusies waren over de eerste ovenlijn.

Minister Vera Dua : Ik zal u die geven. Het is wel zo dat de twee experts het ook niet altijd met elkaar eens zijn. Zij zullen dus ook met elkaar nog moeten overleggen vooraleer ze tot hun uiteindelijke conclusies komen. Ik zal u de meest kritische stem laten horen.

Hoe dan ook kan ik u zeggen dat ze twee opmerkingen hebben gemaakt. Die opmerkingen hebben dus te maken met wat er nog dient te gebeuren op het gebied van BBT. Ten eerste is er het ontbreken van een rookgasrecirculatie. Ten tweede is er de hoge temperatuur in de ketels van de naverbranding.

Volgens Isvag en de OVAM zou men daar tegemoet aan kunnen komen via secundaire maatregelen. Bij primaire maatregelen wordt er werkelijk ingegrepen in de oven zelf. Bij secundaire maatregelen vangt men bepaalde mankementen op door de rookgassen na het verbrandingsproces te bewerken zodat de emissies binnen de wettelijk vastgelegde normen blijven.

Volgens de beschikbare informatie zullen de negatieve punten die de experts hebben aangekaart, niet leiden tot een overschrijding van de emissienormen van Vlarem II. Dat zijn vaststellingen op basis van de eerste fase van het onderzoek. Deze vaststellingen sluiten andere vaststellingen en conclusies in het eindrapport, op basis van de tweede fase, niet uit. Ik kan u eventueel een uitgebreider, technisch verslag bezorgen. Men heeft twee mankementen vastgesteld die door secundaire maatregelen kunnen worden verholpen. Men is er vrij zeker van dat men zo de normen kan respecteren.

Uw tweede vraag heeft betrekking op de sluiting en de hoge emissiewaarden. De tweede ovenlijn is gesloten omdat in de beginfase hoge dioxine-emissies zijn vastgesteld. We hebben ten dele hetzelfde met de eerste ovenlijn meegemaakt maar er waren wel degelijk verschillen. Wat de eerste ovenlijn betreft, was er een paar keer sprake van een lichte overschrijding. De Milieu-inspectie houdt echter terecht rekening met een foutenmarge. De metingen hebben immers betrekking op zo lage waarden dat ze bijna niet waarneembaar zijn. De grafiek van de emissies van de eerste ovenlijn toont iets hogere waarden bij het opstarten. Dat is een gevolg van het zogenaamde 'memory-effect'. Als die waarden daarna heel snel zakken, dan wordt de norm gerespecteerd en verlopen de zaken zoals het hoort. De grafiek voor de tweede ovenlijn geeft hogere waarden aan dan deze voor de eerste. Eerst

Dua

was er sprake van de waarde 0,39 ; daarna werd dat 0,27 ; 0,31 en 0,29.

De Milieu-inspectie heeft daarover met mij overlegd. Ze stelde dat ze op basis van de cijfers verplicht is om op te treden. Ze doet dat ook voor alle andere ovens. De afspraak met de omwonenden is duidelijk. Als er, rekening houdend met de foutenmarge, toch sprake is van overschrijdingen, dan wordt er opgetreden. De Milieu-inspectie heeft de oven dan ook gesloten. Na die beslissing is het resultaat van de laatste meting overhandigd. Zoals u weet, duurt het enkele dagen vooraleer de meetresultaten bekend zijn. De laatste waarde was 0,17. Er is dan overlegd met Isvag en de verantwoordelijke voor de installatie. Men heeft de Milieu-inspectie ervan kunnen overtuigen dat de hogere waarden toch het gevolg waren van dat memory-effect. Het laatste cijfer scheen dat te bevestigen – al wil ik hier niet zeggen dat het ook zo is. In elk geval vond men geen andere oorzaak.

Toen is besloten om opnieuw op te starten, zij het met de invoering van een zeer streng en intensief meetprogramma. Dat moet toelaten om vast te stellen of de stelling van Isvag juist is. Er werd ook een blanco-meting gedaan, op het ogenblik dat er geen afval maar gas werd verbrand. Men stelde vast dat er zich voor en na de natte gaswassing een licht verhoogde dioxine-uitstoot voordeed. Dat fenomeen bevestigt de hypothese van het memory-effect. Het gaat om dioxinedeeltjes die vastzitten op kleine korreltjes op de installatie en die vrijkomen op het ogenblik dat de installatie wordt aanzet. Er waren dus twee belangrijke aanwijzingen die wezen in de richting van het memory-effect.

Uw derde vraag betreft het sluitingsscenario. Op dit ogenblik stellen we met behulp van externe experts een uitgebreid financieel rapport op. Dat werk is nog niet afgerond. Het is geen eenvoudige zaak om het kostenplaatje te berekenen voor de verschillende jaren die op een sluiting volgen. Dat rapport moet degelijk zijn : we willen niet met een handicap aan een consultatieronde met de betrokkenen beginnen. We willen met een stevig onderbouwd financieel dossier de onderhandelingen aanvatten. Normaal gezien moet eind april een rapport met de stand van zaken worden voorgelegd aan de Vlaamse regering. Het zou niet erg verstandig zijn om nu aan de heer Coens mee te delen hoeveel geld wij daarvoor overhebben. We mogen zeker niet onze eigen onderhandelingspositie ondergraven. Het zal om een niet gering bedrag gaan.

Het zal erop aankomen een beroep te doen op solidariteit. Ik herhaal hier dat het evident is dat het Vlaamse Gewest niet alles zal betalen. We moeten daarover rond de tafel gaan zitten met de intercommunale, de betrokken gemeenten en de provincie. We moeten nagaan of er dan een verband kan worden gelegd met het huishoudelijke-afvalstoffenplan en met dossiers over alternatieve verwerkingstechnieken. Op basis van die conclusies zullen we dan proberen om de onderhandelingen tot een goed einde te brengen.

U stelde vragen in verband met het gezondheidsonderzoek. Dat behoort niet tot mijn bevoegdheid, maar ik heb woensdagavond nog gesproken met de omwonenden. Ik ben wat verbaasd over de informatie die wordt verspreid. Noch ikzelf, noch minister Vogels en haar medewerkers zijn op de hoogte van voorlopige cijfers in verband met dat onderzoek. Ik heb de persoon die dat bericht heeft verspreid, gevraagd waar hij zijn informatie vandaan haalt. Hij zegt dat hij het van horen zeggen heeft : een of andere professor heeft dat gezegd tegen een of andere bewoner. Ik heb hem gezegd dat we ernstig moeten blijven. Over dit dossier kan men niet zomaar geruchten de wereld insturen. Ofwel zijn er conclusies getrokken, en dan moeten die professoren zo vlug mogelijk duidelijkheid scheppen, ofwel zijn er geen conclusies, en dan zwijgt men. Ik heb de omwonenden de raad gegeven die professoren om uitleg te vragen.

Ik heb een tijdje geleden met de gezondheids-experts vergaderd. Toen werd gezegd dat de studie vooral dient om een methodologie uit te werken. Als er ooit belangrijke verschillen worden vastgesteld tussen de conclusies over de Neerlandwijk en die over een andere wijk, dan is er sprake van een calamiteit. Om statistisch relevante gegevens te vinden, moet men op zeer grote schaal werken, ofwel moet men te maken hebben met een echte ramp, die bij een beperkt gedeelte van de populatie zichtbaar is. Minister Vogels zal proberen om voor duidelijkheid te zorgen, maar ik vrees dat dit een slag in het water wordt.

De rook die uit het bijgebouw kwam, is verklaarbaar : ook als men de afvalverbranding stillet, moet de oven blijven draaien. Als men de oven helemaal stillet, raakt die defect. De machines blijven draaien, maar er werd geen afval verbrand. Omwonenden hebben een klacht ingediend in verband met de turbines. Normaal gezien zijn de turbines volledig ingekapseld. Enkel via een klein deurtje is er toegang tot die turbines. Zolang de oven in de opleveringsfase is, verbiedt de wetgeving dat

Dua

men de oven inkapselt. Vandaag is de leverancier van de oven nog steeds eigenaar van de installatie. Pas na de oplevering kan die inkapseling gebeuren, en kan de geluidsoverlast verminderen.

De heren Coens en Malcorps hebben gevraagd naar de rol van de commissie-Baeyens. Vroeg of laat zal ik daarover een beslissing moeten nemen. Misschien hebt u gelijk dat ik dat best niet te lang uitstel, maar u zult het met me eens zijn dat de commissie-Baeyens een hypotheek van het verleden op haar schouders torst. We moeten eerst een sereen klimaat bewerkstelligen. Dan kunnen we rustig nagaan hoe we deze commissie samenstellen. Ter informatie kan ik u meedelen dat er discussie is over de vraag of het een goede zaak is om technici en gezondheidsdeskundigen in één commissie te verenigen. Soms kan dat een goede interactie opleveren, maar in andere gevallen is dat minder het geval. Ik spreek me daar niet over uit.

Ik denk dat het een goede zaak is dat er een commissie is. Over de samenstelling moeten we nog nadenken, maar het is zeker niet de bedoeling om het primaat van de politiek over te dragen aan zo een commissie. In het verleden is dat misschien al eens te veel gebeurd. We hebben alleszins niet de bedoeling de hete aardappel door te schuiven aan zo een commissie. Het moet een louter adviserende commissie zijn, die nooit mag worden gebruikt of misbruikt om bepaalde beslissingen te rechtvaardigen.

Iemand stelde de vraag welke boodschap ik voor de bevolking heb. Ik overleg voortdurend met de omwonenden. Ik heb hen duidelijk gezegd dat ik vandaag niet over de wettelijke basis beschik om de oven te sluiten. Ik heb hen wel gegarandeerd dat er streng wordt gecontroleerd, en dat er zal worden opgetreden als er van overtredingen sprake is. Ik wil alles in het werk stellen om een scenario van vervroegde sluiting te realiseren, maar ik weet niet of ik daarin zal slagen. Dat heb ik enkele maanden geleden ook al gezegd. Als minister van Leefmilieu maar ook persoonlijk wil ik dat nastreven. We zullen nagaan welk standpunt de betrokken partijen daarover zullen innemen.

Ik zal het voorzichtig formuleren : de houding van Isvag is niet altijd van dien aard dat oplossingen worden vergemakkelijkt. Dat dossier heeft een enorm verleden : soms heb ik de indruk dat het gaat om een stammenstrijd, en niet om een leefmilieudossier. Ik heb dat verleden vanuit een andere positie meegemaakt. Dit is een geladen dossier, en

het is moeilijk de nodige sereniteit op te brengen. Het feit dat Isvag zegebulletins de wereld instuurt, hoewel sinds de ingebruikneming van de nieuwe oven de dioxinewaarden nog nooit zo hoog zijn geweest, doet vragen rijzen. Waarom doet men dit ?

De woordvoester van de OVAM werkt vandaag aan een protocol in verband met de communicatie tussen Isvag en de omwonenden. Beide partijen zouden zich daar aan moeten houden. Meer kunnen we niet doen. Isvag heeft een PR-verantwoordelijke. Die houdt zich vooral bezig met de pers, en minder met de omwonenden. Het protocol moet dat helpen verbeteren. Tot zover mijn – waarschijnlijk veel te uitgebreid – antwoord.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Ik dank de minister voor haar antwoord. Ik blijf echter met een vraag zitten. De BBT-experts hebben een voorlopige analyse gemaakt. Wat het eindresultaat zal worden, is een andere zaak.

Maar welke mogelijke impact zal dat eindrapport van de experts hebben op de beslissing over het sluitingsscenario ? Ik geef een voorbeeld. Stel dat men in de eindconclusie tot de bevinding komt dat een aantal secundaire maatregelen kunnen worden genomen. Heeft dat dan een invloed op de beslissing om de oven al dan niet te sluiten ?

Minister Vera Dua : Wat zijn de mogelijke resultaten van die BBT-studie ? In het meest extreme geval zullen de experts zeggen dat de beste beschikbare techniek niet wordt gebruikt. In dat geval moet de oven ofwel volledig worden heropgebouwd, ofwel moet hij worden gesloten. Dat is voorlopig niet de conclusie van de experts. Het kan ook dat de experts stellen dat er niets meer aan die oven kan worden verbeterd. Die conclusie heeft dan geen impact op de vervroegde sluiting.

De heer Joachim Coens : Wat bedoelt u met 'geen impact' ? Bedoelt u dat u in dat geval eigenlijk geen middelen hebt om te sluiten ?

Minister Vera Dua : Ook vandaag kan ik niet sluiten. De BBT-studie heeft als doel te onderzoeken of de oven de beste beschikbare techniek gebruikt. De omwonenden vragen dat te onderzoeken.

De heer Joachim Coens : Stel dat dit wordt bevestigd. Wijzigt u dan het sluitingsscenario ?

Minister Vera Dua : Neen, en dat heb ik ook zo op voorhand gezegd. Het sluitingsscenario heeft te maken met de last van het verleden, en met de keuze om op termijn nergens ovens in woonkernen te tolereren. De resultaten van die BBT-studie kunnen enkel een impact hebben op bijkomende investeringen. Als blijkt dat er bijkomend 500 miljoen frank moet worden geïnvesteerd om de oven optimaal te laten functioneren, dan zal dat cijfer in het financieel rapport worden opgenomen.

De heer Joachim Coens : En dat wordt dan een element in de onderhandelingen.

Minister Vera Dua : Dat is juist.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de inrichting van een nomadenkamp in een woonuitbreidingsgebied

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw De Maght tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de inrichting van een nomadenkamp in een woonuitbreidingsgebied.

Mevrouw De Maght heeft het woord.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, vooreerst wil ik zeggen dat ik veel liever het woord 'woonwagenkamp' dan het woord 'nomadenkamp' gebruik. Het zal u straks duidelijk worden waarom ik dat laatste woord hier toch gebruik.

Al meer dan twintig jaar kampen sommige steden en gemeenten met problemen in verband met de vestiging van woonwagenbewoners. Ik heb het nu niet over de 'trekkers', maar over de zogenaamde 'blijvers'. Velen hebben zich al over deze problematiek gebogen. Dikwijls heeft men zich afgevraagd waar deze mensen zich kunnen vestigen. Zijn er geschikte plaatsen ? Ik herinner me dat ooit in antwoord op een vraag is gezegd dat maar op één plaats in België het gewestplan is ingekleurd voor woonwagenterreinen. Elders in België moet men het zelf maar uitzoeken.

In de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen wordt in artikel 17.6.2. 'Gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen' het volgende vermeld. Ik citeer : 'Ook een nomadenkamp werd door de Raad van State beschouwd als een gemeenschapsvoorziening en openbare nutsvoorziening.' Velen hebben getracht dit correct in te vullen, maar weinigen zijn daar in geslaagd. Dit probleem is duidelijk nog niet opgelost in Vlaanderen.

In mijn betoog ga ik niet in op de problematiek van dergelijke vestigingen en de mogelijke gevolgen ervan. Ik beperk me tot het ruimtelijke en stedenbouwkundige aspect. Mijnheer de minister, mag uit dit citaat worden afgeleid dat de mogelijkheid bestaat om, in toepassing van artikel 20 van het KB van 28 december 1972, een bouwvergunning te verlenen voor het inrichten van een woonwagenterrein in een woonuitbreidingsgebied ? Zo ja, kan die bouwvergunning worden verleend zonder dat de volledige procedure inzake het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden wordt gevolgd en dus wordt aangetoond dat de toekomstige ordening van dit gebied niet in het gedrang komt ? Of rijzen daar problemen en zijn er alternatieve oplossingen ? De wereld zou u dankbaar zijn mocht u daarop een duidelijk antwoord kunnen geven.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mevrouw De Maght, het is natuurlijk bijzonder gevaarlijk om een duidelijk antwoord te vragen van een minister. Ik heb in mijn rijk verleden ontdekt dat dit niet zo evident is, maar ik doe een poging.

In eerste instantie kan een residentieel woonwagenterrein of een doortrekkersterrein in principe slechts worden vergund in woongebieden en in gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut. Dat is nu de gangbare procedure. Het gaat over heel wat terreinen, waarvoor men de facto een oplossing vindt.

Zolang de ordening niet is vastgesteld, kan een woonuitbreidingsgebied slechts worden aangesproken voor groepswoonbouw. Die kwalificatie geven aan een woonwagenterrein is juridisch aanvechtbaar maar mijns inziens niet onmogelijk. Artikel 20 maakt deel uit van het hoofdstuk over de voorschriften betreffende de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen van het KB van 1972. Voor alle duidelijkheid : het gaat

Van Mechelen

om een afwijkingsmaatregel. Aan het vergunnen voor 'bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen' met gebruik van artikel 20 worden andere voorwaarden gesteld dan aan het vergunnen in gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut of in woongebieden.

De voorwaarden vermeld in het KB van 1972 zijn : verenigbaarheid met de bestemming en verenigbaarheid met het architectonische karakter. De woonuitbreidingsgebieden zijn bestemd voor groepswoonbouw, tenzij de overheid over de ordening van het gebied heeft beslist. Een bestemming van gemeenschapsvoorzieningen in de brede zin van het woord – denken we maar aan sportterreinen – is dan ook strijdig met de bestemming als woonuitbreidingsgebied.

In het verleden heeft dit aanleiding gegeven tot al heel wat procedures bij de Raad van State. Daarom is er de omzendbrief van 8 juli 1997, die de toepassingsmodaliteiten omschrijft van artikel 20. Ik vat deze kort samen. Ten eerste moet het gaan om een aangelegenheid van lokaal belang. Ten tweede moet er een dringende en absolute noodzaak worden ingeroepen waardoor bijvoorbeeld de procedure voor het opstarten en voltooien van een BPA niet kan worden afgewacht. Anders geformuleerd : enerzijds moet worden aangetoond dat het ruimtebeslag niet significant is en de voorziene bestemmingen van het gebied niet in het gedrang worden gebracht ; anderzijds moet het gaan om het invullen van een acute behoefte waarvoor een dringende en absolute noodzaak bestaat. Ik denk dat daar hier sprake van zou kunnen zijn.

Zoals gezegd, is de benadering van de groepswoonbouw aanvechtbaar maar niet uitgesloten, mits een driedelige motivering. Ten eerste moet er sprake zijn van het oprichten of bouwen van woningen, maar dit kunnen ook vaste constructies zijn die als permanente woonplaats voor woonwagenbewoners worden gebruikt. We hebben het hier dus niet over voorzieningen die worden gebruikt voor doortrekkers, want anders vrees ik dat we in moeilijkheden komen.

Ten tweede moet er een doordachte beleidsbeslissing zijn, die aangeeft dat de actuele specifieke woonbehoefte op een permanente wijze zal worden opgevuld en dat het gaat over het aantal woningen dat daar voor nodig is. Het project moet een oplossing geven aan een woonnood die niet

verspreid in het woongebied kan worden opgevangen. Ik denk dat hieraan wordt voldaan.

Ten derde moet het gaan over een gemeenschappelijk initiatief met één ontwikkelaar – dat kan de stad zijn – zodat het project niet strandt na de bouw van enkele woningen. De ontwikkelaar moet bovendien controle uitoefenen op het effectief gebruiken van het woonwagenvak. Het gebruik mag dus niet afhankelijk zijn van het individuele initiatief van de woonwagenbewoners zelf. Aan de gemeenschappelijkheidsvoorwaarde kan worden voldaan als voldoende woonwagenbewoners daadwerkelijk hun woonwagenvak bestendig vestigen op het terrein en ze zich groeperen in een vereniging die als gemeenschappelijke initiatiefnemer optreedt en aanspreekbaar is voor de overheid, in casu de stedelijke overheid.

Tot slot geef ik een persoonlijke opmerking. We zijn binnen de administratie Ruimtelijke Ordening bijzonder voorzichtig met het toepassen van artikel 20, maar die voorzichtigheid mag geen aanleiding geven tot blokkering. Daartoe heb ik in het verleden reeds de nodige signalen gegeven. Met andere woorden : artikel 20 bestaat, en de omzendbrief van 8 juli 1997 is voor mij goed en hanteerbaar. Op basis van deze omzendbrief heb ik het signaal gegeven dat voor mij een aantal dingen zeker mogelijk zijn. Zo heb ik de stad Diest de mogelijkheid gegeven om artikel 20 te gebruiken voor het oprichten van een verblijfsvoorziening voor gehandicapten. Hierbij werd niet gewacht op de herziening van het BPA.

De vraagsteller had het over een specifiek probleem. Het lijkt me niet onverstandig om de twee instrumenten tegelijk te hanteren. Enerzijds kan de stedelijke overheid te kennen geven dat ze dit gebied op die manier wil inrichten en daarvoor eigenlijk een soort BPA-procedure opstart, en anderzijds kan artikel 20 worden gebruikt om te anticiperen op die procedure. Het blijft hier echter gaan over interpretaties : bij een conflict spreekt het vanzelf dat alleen de Raad van State zich kan uitspreken over de draagwijdte van de vergunning. Wij zijn echter bereid om in overleg – in dit geval met de provinciale gemachtigde ambtenaar – te zoeken naar oplossingen die aan uw verzuchtingen tegemoet komen, mits die kunnen steunen op een maatschappelijke consensus en een goede ruimtelijke invulling. Als het gaat over zeer perifeer gelegen woongebieden, lijkt dit me aanvaardbaar vanuit ruimtelijke invalshoek.

De voorzitter : Mevrouw De Maght heeft het woord.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Ik dank de minister voor zijn duidelijk en hanteerbaar antwoord, dat vele gemeenten zal helpen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Patrick Lachaert tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het audit-rapport over de werking van de administratie ROHM

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Lachaert tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het audit-rapport over de werking van de administratie ROHM.

De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, de vorige Vlaams regering heeft een externe auditor aangesteld om één enkele structuur uit te werken en toe te lichten die in het kader van de eenheid van beleid een oplossing moet bieden voor de problemen waarvoor Arohm de voorbije jaren het mikpunt was in media en publieke opinie. Het gaat dan vooral over de ruimtelijke ordening. Deze opdracht werd in juni 1999 beëindigd met één enkel organisatorisch voorstel. De vorige Vlaamse regering heeft akte genomen van dit voorstel en concept. Thans zou dit auditrapport zijn goedgekeurd door de huidige Vlaamse regering. Ik zou hier uren over kunnen uitweiden, maar ik zal me beperken tot mijn vragen.

Werd bij de opdrachtbeschrijving van dit auditrapport rekening gehouden met de nieuwe taaktoewijzing zoals vooropgesteld in het decreet houdende de ruimtelijke ordening ? Wat zijn de precieze conclusies van dit rapport ? Werd het door de Vlaamse regering goedgekeurd ? Daarover doen immers de wildste verhalen de ronde. Welke gevolgen zal de eventuele goedkeuring op het veld teweegbrengen ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de werking van Arohm ligt zowat iedereen hier aanwezig na aan het hart. Van-

zelfsprekend kan de toekomst ervan niet los worden bekeken van de initiatieven die de vorige Vlaamse regering reeds lanceerde en voorbereidde. Ik zal eerst antwoorden op de vragen van de heer Lachaert, waarna u het me wellicht toestaat om daar enkele persoonlijke bedenkingen aan toe te voegen en zo eventueel stof te leveren voor een bijkomende discussie.

Bij de opdrachtschrijving werd uitgegaan van de vraag hoe een optimale organisatiestructuur voor Arohm zou kunnen bijdragen tot eenheid van beleid, rekening houdend met de wijzigende decretale context. Daarbij werd zowel uitgegaan van het nieuwe decretale kader voor het huisvestingsbeleid dat werd gevormd met de Vlaamse Wooncode, als met het nieuwe decretale kader van het ruimtelijke ordeningsbeleid dat werd gevormd met het planingsdecreet en het nieuwe decreet houdende de ruimtelijke ordening. Deze opdracht werd dus gegeven gelet op de driedubbele structuur van Arohm, namelijk Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, en Monumenten en Landschappen, die eertijds op het terrein werd vertaald op een mijns inziens vrij complexe wijze.

In zijn conclusies beveelt het rapport een nieuwe structuur aan die niet meer uitgaat van centrale beleidsafdelingen per beleidsdomein en decentrale uitvoeringsafdelingen over de beleidsdomeinen heen. Deze nieuwe structuur gaat enerzijds uit van de verschillende soorten processen die de administratie moet uitvoeren, en anderzijds van een intensieve projectwerking. Ondersteunende en beleidsprocessen worden in staf geplaatst. Beoordelings- en beheersprocessen worden samengevoegd en centraal per beleidsdomein ingericht. Dat is heel belangrijk : de uitvoeringsprocessen worden beleidscentraal, de beoordelingsprocessen deels decentraal.

De controle- en consultingprocessen worden elk in een apart organisatieonderdeel over de beleidsdomeinen heen ondergebracht. Ook dat lijkt me erg belangrijk : enerzijds is er de inspectie, anderzijds consulting, waarbij dit begrip op een vrij ruime manier wordt bekeken. Het rapport denkt daarbij aan een cluster bestaande uit info, advies en training, aan communicatie met de drie doelgroepen – gemeenten, provincies en bedrijven -, en aan een cluster als een soort werkinstrument waarin call-centra, face-to-facediensten en online-mogelijkheden thuishoren. Eindelijk moet men nu ook eens binnen de drie bevoegdheden belang gaan hechten aan de wijze waarop de communicatie in de toekomst gestructureerd en gedecentraliseerd op gang zal worden gebracht. In feite wordt er een soort

Van Mechelen

helpdesk gecreëerd die moet leiden tot een vlotte informatie- en communicatieuitwisseling.

In het nieuwe organigram, indien men zo ver komt, kent het aspect controle een decentraal deel. Maar die controle wordt wel gemeenschappelijk uitgevoerd inzake ruimtelijke ordening, huisvesting en monumenten en landschappen. Daar moet een centrale sturing mogelijk blijven.

De audit op zich werd niet goedgekeurd door de Vlaamse regering. De opdrachtgevende minister van de vorige regering aanvaardde het verslag dat door de externe consultant werd ingediend, in die zin dat goedkeuring werd verleend aan de uitvoering van de opdracht. De eventuele implementatie van de aanbevelingen werd overgelaten aan de huidige Vlaamse regering. Het spreekt voor zich dat we daar in de loop van de voorbije maanden nogal wat tijd aan hebben besteed.

Zo heb ik zelf de opdrachthouder van de studie, PriceWaterhouseCoopers, uitgenodigd om dit rapport integraal te komen toelichten. Dat gaf aanleiding tot een aantal werkvergaderingen met PWC, de administratie en directeur-generaal Beersmans. Na inzage van het auditrapport en de bijkomende toelichting door de opdrachthouder heb ik samen met ministers Sauwens en Anciaux toestemming gegeven aan de directeur-generaal van Arohm om een implementatieplan op te stellen. Dat plan zal worden voorgelegd aan de Vlaamse regering. De heer Beersmans heeft met andere woorden de opdracht gekregen om het auditrapport in de praktijk om te zetten.

Op basis van de gevoerde gesprekken werden reeds een aantal bijsturingen doorgevoerd op het vlak van de visie. Met het decreet op de ruimtelijke ordening zullen nieuwe functies ontstaan : planologisch ambtenaar, stedenbouwkundig ambtenaar, gewestelijke inspecteur en stedenbouwkundig inspecteur. Een van de bijsturingen heeft tot gevolg dat de opdracht van de stedenbouwkundig inspecteur zal worden gesplitst. De helft van die opdracht zal worden toegevoegd aan de taken van de stedenbouwkundig ambtenaar. Daardoor zal een veel normalere situatie ontstaan. De stedenbouwkundig inspecteur zal daardoor enkel nog bevoegd zijn voor controle en inspectie. Hij of zij zal op geen enkele manier interfereren in het vergunningenbeleid, wat initieel wel de bedoeling was.

Het is belangrijk dat op provinciaal niveau een ondersteuningscel blijft bestaan die rechtstreeks afhangt van de centrale cel. In die cel worden de diensten secretariaat, personeel, logistiek, informatica, communicatie en organisatieontwikkeling ondergebracht. Het spreekt voor zich dat de centrale cel in Brussel stuurt op het vlak van organisatie, en dat in elke provinciale cel iemand de beleidsverantwoordelijkheid op zich blijft nemen.

Het is vandaag nog te vroeg om ons uit te spreken over de gevolgen in de praktijk. De transitie zal inderdaad niet eenvoudig zijn. De nieuwe organisatieonderdelen kunnen moeilijk worden vergeleken met de bestaande afdelingen. De invulling van de verantwoordelijke functies zal in grote mate andere profielen vergen. Bovendien zal er nood zijn aan een belangrijke cultuurverandering, waarbij veel meer belang wordt gehecht aan projectwerking. Die werking is natuurlijk verbonden met de voorgestelde structuur. De directeur-generaal van Arohm is om die reden inmiddels ingegaan op een initiatief van het departement LIN om te fungeren als pilootproject voor de invulling van het competentie management.

De overgangsfase zal cruciaal zijn. Er zal minstens nood zijn aan een managementteam dat de transitie begeleidt, los van de bestaande Commissie Van Afdelingshoofden, de COVA. Het is evident dat er gevolgen zullen zijn bij de toepassing van het personeelsstatuut. In de loop van de volgende maanden zullen heel wat knopen worden doorgelicht bij het opstellen van het implementatieplan.

We proberen eerst een zekere stabiliteit op het terrein te creëren. Het zou bijzonder onverstandig zijn om op het moment dat Arohm wordt geconfronteerd met gigantische achterstanden, de structuur reeds volledig te wijzigen. Daardoor zou de chaos compleet worden. We hebben daarom een aantal heel welomlijnde maatregelen genomen. U hebt er wellicht al over gehoord via de pers. Ik zet ze nog even op een rij.

Ten eerste wordt het informaticaprobleem op versneld tempo aangepakt. De algemene diensten geven prioriteit aan het informatiseringsproces voor ruimtelijke ordening. U zou er immers versteld van staan te zien met welke middelen de diensten soms moeten werken.

Ten tweede zoeken we ons heil in nieuwe, verkorte procedures. Ik ben er immers rotsvast van overtuigd dat we met de bestaande procedures nooit uit de problemen zullen geraken.

Van Mechelen

Ten derde is uit de voorlopige resultaten van de PIP- en PEP-procedures duidelijk gebleken dat er een enorm probleem bestaat op het vlak van het personeel van de afdeling Ruimtelijke Ordening.

De Vlaamse regering heeft beslist twee belangrijke maatregelen te nemen inzake de achterstand in de vergunningendossiers. In de eerste plaats zullen 15 contractuele voltijdse personeelsleden worden aangeworven voor een periode van twee jaar. We hebben voor die periode gekozen omdat de contractuelen op basis van de PIP- en PEP-procedures de kans kunnen krijgen om effectief in dienst te treden. Het gaat om zeven ambtenaren van niveau A, drie van niveau B1, en vijf van niveau C1.

Heel wat buitendiensten worden geconfronteerd met moeilijke en complexe bouwaanvragen. Op het moment dat het einde van de tunnel in zicht is voor het wegwerken van de achterstand, worden de diensten geconfronteerd met een dergelijk complexe aanvraag waarvoor alle beschikbare personeelsleden worden ingezet. Het normale werk valt hierdoor volledig stil. De bouwaanvragen voor het Deurganckdok en die voor de HSL naar Nederland zijn hiervan goede voorbeelden. Elke maal opnieuw merken we dat bij zo een bouwaanvraag alle personeelsleden van niveau A van een buitendienst enkel nog bezig zijn met het beantwoorden van duizenden bezwaarschriften. Op de administratie is men trouwens een beetje bang van grondige antwoorden op die bezwaarschriften. Klachten bij de Raad van State zijn immers schering en inslag geworden.

Om iets aan dit probleem te doen, heeft de Vlaamse regering het licht op groen gezet voor de werving van vijf statutaire ambtenaren. Zij zullen een soort taskforce vormen. Een van die ambtenaren zal van niveau A2, of met andere woorden een burgerlijk ingenieur zijn. De vier anderen zullen niveau A1 hebben. Het team zal multidisciplinair zijn. Het is de bedoeling dat er minstens een jurist, een planoloog en een burgerlijk ingenieur-architect tot de groep behoren. De vijf mensen zullen als een taskforce naar de buitendiensten worden gestuurd. Ze moeten ervoor zorgen dat complexe bouwaanvragen centraal worden behandeld. De groep zal jurisprudentie opbouwen waardoor kan worden vermeden dat op elke buitendienst opnieuw het warm water wordt uitgevonden voor een complexe bouwaanvraag. Om de taskforce bij te staan zullen ook drie personen worden aangeworven van niveau D, of eventueel van niveau E. Via de vrijwilli-

ge interdepartementale mobiliteit zullen ze de taskforce bijstaan. Bijgevolg zal een cel van acht mensen ter beschikking staan voor de bijstand aan buitendiensten.

Bovendien kan het personeel van de administratie Ruimtelijke Ordening zich vrijwillig opgeven om op zaterdag te werken aan de achterstand in de provincie Antwerpen. Daardoor zal deze buitendienst op korte termijn op hetzelfde niveau zitten als de rest van het Vlaams Gewest. Hopelijk zal de achterstand volledig zijn weggewerkt tegen het eind van het jaar.

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Mijnheer de minister, ik dank u voor dit uitgebreide antwoord. U stelt dat het niet de bedoeling is om alles op zijn kop te zetten. Rekening houdend met wat op het getouw staat, wilt u de bestaande personeelsleden zo goed mogelijk laten functioneren.

De directeur-generaal heeft bijgevolg een heel ongelukkig initiatief genomen. Eerst ontvingen de ambtenaren een brief waarin hen werd gevraagd of ze bereid waren zich op een lijst te plaatsen van kandidaten voor functies als stedenbouwkundig inspecteur of planologisch ambtenaar. Een paar dagen later ontvingen ze van dezelfde directeur-generaal een andere brief waaruit ik een stukje citeer : 'Naar aanleiding van het SERV-advies over het wijzigend decreet RO worden de functies van de gewestelijk ambtenaren herschikt. Mijn brief van 8/2/2000 is dan ook niet meer geldig.'

Informeel werden reeds schema's rondgedeeld van een indeling in acht afdelingen. Op het schema waren bovendien reeds namen van personeelsleden ingevuld. Dit ongelukkige initiatief van de administratieve top vormde de aanleiding voor mijn vraag om uitleg. Door dergelijke zaken groeit de verwarring onder het personeel. De betrokken besteden meer tijd aan bezorgde telefoontjes naar elkaar en aan het zoeken van de eigen plaats in het schema, dan aan het echte werk. Ik wou dergelijke initiatieven eventjes aanklagen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de adviesvraag van de SERV en de MINA-raad aangaande de uitvoeringsbesluiten bij het decreet Ruimtelijke Ordening

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Coens tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de adviesvraag van de SERV en de MINA-raad aangaande de uitvoeringsbesluiten bij het decreet Ruimtelijke Ordening.

De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag om uitleg houdt een beetje verband met de regeling van de werkzaamheden. We hebben immers afgesproken om volgende week donderdag van start te gaan met de bespreking van het decreet op de ruimtelijke ordening. Ik weet niet of dat zal kunnen, want het ontwerp van decreet werd nog steeds niet goedgekeurd. Misschien zal de bespreking daardoor een week worden uitgesteld.

In het licht van de voorbereiding van de bespreking heeft iedereen de adviezen van de SERV en van de Mina-Raad over het voorontwerp van decreet gelezen. Die beslaan technische wijzigingen, maar ook significante wijzigingen aan het bestaande decreet. Die wijzigingen zijn nogal ingrijpend. De SERV en de Mina-Raad wezen erop dat vooral de uitvoeringsbesluiten daarbij van belang zijn. De SERV en de Mina-Raad hebben er dan ook op aangedrongen om een advies te mogen verstrekken over het volledige voorontwerp van decreet en de uitvoeringsbesluiten. Ik meen dan ook dat het mogelijk is om de SERV en de Mina-Raad om een spoedadvies te vragen.

Mijnheer de minister, overweegt u in het teken van een zo goed mogelijk maatschappelijk debat om ook de uitvoeringsbesluiten voor te leggen aan de adviesorganen ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Coens, ik ben de SERV en de Mina-Raad heel dankbaar omdat ze zich bereid hebben verklaard hun advies bij hoogdringendheid over te maken aan de Vlaamse regering. Een en ander moet immers in een korte tijdsspanne worden uitgevoerd.

We hebben op voorhand aan de beide organen een uitgebreide toelichting verstrekt bij het ontwerp van decreet. De communicatie verliep erg vlot, ook inzake de decretale wijziging die nodig was voor het besluit over de vrijstelling van advies van de gemachtigde ambtenaar en de veralgemening van de procedure voor een bouwvergunning.

We hebben het advies van de SERV en de Mina-Raad omgezet in een aanpassing van de tekst. Het gewijzigde ontwerp van decreet werd op 18 februari aan de Vlaamse regering voorgelegd. Op dezelfde dag hebben we de twee belangrijke besluiten over de kleine werken en over de vrijstelling van advies van de gemachtigde ambtenaar goedgekeurd. De Raad van State liet immers weten dat hij zo snel mogelijk over die beide besluiten wou beschikken. Omwille van de volle agenda van de twee adviesraden was het niet mogelijk de besluiten eerst ter advies voor te leggen. Daardoor zouden we immers hopeloos in de knoei zijn geraakt.

U zult zich ongetwijfeld herinneren wat mijn voorganger tijdens de vorige legislatuur heeft meege maakt. Ten gevolge van externe communicatie weigerde de Raad van State om bij hoogdringendheid advies te verstrekken over een nieuw besluit over de kleine werken. Ik zat bijgevolg tussen hamer en aambeeld. Ik heb dan ook geopteerd voor informele communicatie met de SERV en de Mina-Raad. Daarnaast heb ik aan de Vlaamse regering gevraagd om de twee besluiten zo snel mogelijk voor te leggen aan de Raad van State, wat ook is gebeurd.

We hebben het advies van de Raad van State over het ontwerp van decreet nog niet ontvangen. De raad heeft beloofd dat we het deze week zouden krijgen. We beseffen dat één maand een vrij korte periode is voor een advies, maar het gaat over een wijzigingsdecreet en het basisdecreet werd reeds uitvoerig bestudeerd door de Raad van State. Ik bespaar u de details. De basisversie van het ontwerp van decreet werd de Raad van State al veel sneller ter kennis gesteld. De formele advisering kan pas van start gaan nadat de Vlaamse regering het heeft goedgekeurd.

Zodra we het advies hebben ontvangen, zal het in de interkabinettenwerkgroep worden besproken. Die komt woensdag bijeen. Als de werkgroep een akkoord bereikt – wat zal afhangen van het advies van de Raad van State – zal de regering het ontwerp van decreet vrijdag definitief aannemen. Vrijdagnamiddag kan het dan per bode aan de diensten van het parlement worden overgemaakt. Ik zal

Van Mechelen

er trouwens voor zorgen dat elk lid van deze commissie de tekst ook diezelfde dag ontvangt.

De Vlaamse regering heeft voor de moeilijke weg gekozen. We hadden de wijzigingen ook via een voorstel van decreet kunnen laten invoeren. In het verleden gebeurde dit heel vaak voor materies inzake leefmilieu. We opteerden voor de moeilijke optie, omdat we ervan zijn overtuigd dat de adviezen van de SERV, van de Mina-Raad en van de Raad van State een toegevoegde waarde opleveren. Ze vormen tevens een bescherming. Inzake ruimtelijke ordening worden immers heel wat proceduregeschillen aangespannen bij de Raad van State.

Het verhaal van het besluit van de vrijstelling van advies van de gemachtigde ambtenaar begint op dat van de kip en het ei te lijken. De Raad van State heeft reeds informeel laten weten dat het ontwerp van decreet moet worden gewijzigd voor het besluit kan worden goedgekeurd dat is gebaseerd op dat nieuwe ontwerp van decreet. We hebben afgesproken dat de Raad van State toch advies verleent, maar dat daaraan wordt toegevoegd dat het slechts van toepassing is als het ontwerp van decreet is gewijzigd. Ik hoop dat de Raad van State die afspraak nakomt, want als we het ene moeten laten wachten op het andere halen we de afgesproken datum niet.

De timing is gebaseerd op de noodzaak om de gemeenten de kans te geven om samen met de provinciale buitendiensten opnieuw op schema te geraken. Het is de bedoeling dat ze vanaf dat ogenblik vooral een preventief beleid zullen voeren op het vlak van ruimtelijke ordening. Ze zullen op een snelle, efficiënte en gegronde manier beslissen over het afleveren van bouwvergunningen. Bouwmis-

drijven zullen daardoor niet meer het gevolg zijn van het uitblijven van bouwvergunningen. De toestand is immers onhoudbaar en democratisch niet langer legitimeerbaar. We moeten alle middelen inzetten om vanaf 1 mei paal en perk te stellen aan deze situatie.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de Raad van State heeft ook de besluiten gevraagd om op die manier een goed oordeel te kunnen vellen over het ontwerp van decreet. Het is logisch dat de SERV en de Mina-Raad ze ook hebben gevraagd. Ik heb niet goed begrepen wat u bedoelde met het onderhouden van het informeel contact. Is het niet mogelijk de tekst aan de SERV en de Mina-Raad over te maken nadat we het advies van de Raad van State hebben ontvangen ? In dat geval zouden we tijdens onze besprekingen in de commissie bijkomend advies ontvangen.

Misschien zou het goed zijn om bij de aanvang van de bespreking de timing onder de loep te nemen. Het is de bedoeling dat het ontwerp en de uitvoeringsbesluiten op 1 mei in werking treden. Alles begint met de bekendmaking ervan aan de gemeenten. Het is van het allergrootste belang dat de gemeenten en andere betrokken instanties een goede start kunnen nemen. We moeten vermijden dat de diensten op 30 april te horen krijgen wat op 1 mei moet worden gedaan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.36 uur.*
